

Scénář každodennosti

Začátek vyučování, nacvičená choreografie.

Scénář každodennosti

07:55, třída střední školy.

Zůstává pět minut do zvonění. Někdo na poslední chvíli dopisuje úkol, někdo dobíhá do místnosti a uříceně si sedá do lavice. Celá třída bzučí hovorem.

Zvoní školní zvonek, osádka třídy se pozvolně formuje do úhledného vzoru. Poslední žák dosedne na své místo ve chvíli, kdy se otevírají dveře a dovnitř vstupuje učitel. S hřmotem odsouvaných židlí se všichni studenti postaví.

Učitel popojde ke katedře, zastaví se na půl cesty a otočí se čelem k žákům. Chvilí tyto dvě skupiny na sebe hledí beze slova, nakonec učitel rukou naznačí, aby si studenti sedli. Opakuje se lomození židlí, studenti v sekundě sedí zpátky na svých místech. Učitel dokončí svoji pouť ke katedře a taky se posadí.

KONEC

Výjimečnost každodennosti

Ve třídě je napjaté ticho, studenti čekají, až ho učitel prolomí.

UČITEL: Tak, kdo nám dneska chybí?

Učitel se rozhlédne po místnosti a čeká, až se někdo ozve.

UČITEL: Tak?

Z nepokojného ticha se ozve student/ka v první lavici. Zjevně tam sedí právě proto, aby měl/a k učitelům co nejblíž.

STUDENT/KA: Chybí Nováková, Rozinek a Kudlička je prý na cestě. Mi teď psal. Mu ujela tramvaj.

UČITEL (zapisuje si): Nováková... Rozinek... Kudlička...

STUDENT/KA: Ale ten je na cestě. Ujela mu...

UČITEL: Tramvaj, slyšel jsem. Když tady bude, tak tady bude. Teď tady není.

Ve třídě se to už trochu uvolňuje, někteří žáci si potichu povídají.

UČITEL: Na dnes jsem vám slíbil zkoušení, tak se dáme do toho. Máme nějaké dobrovolníky?

Ve třídě opět nastane hrobové ticho. Někteří žáci předstírají, že tam nejsou.

STUDENT/KA vepředu se hlásí. Učitel ji ignoruje.

UČITEL: Tak já můžu jít abecedně...

Do místnosti vejde zadýchaný kluk, patrně je to Kudlička, kterému ujela tramvaj.

KUDLIČKA: Dobrý den, moc se omlouvám, mně ujela...

UČITEL: Tramvaj. Sedněte si, Kudličko. (Kudlička se pohne směrem k lavici.)
Nebo víte co? Vy tady ještě nemáte odpověď. Tak si odložte tašku
a pojd'te. Popovídáme si o obojživelnících.

KONEC

Scénář slavnosti

3+1 byt v paneláku, Silvestr, večer.

V bytě na Zahradní ulici se slaví Silvestr. Rodiče – MAMINKA a TATÍNEK, jejich děti, PETR a LENKA.

MATKA dokončuje v kuchyni jednohubky, na sobě už má oblečené hezké šaty, na obličeji make-up.

TATÍNEK sedí v obýváku u televize a lustruje program. Vybírá z varietních vysílání, konečně se s jedním spokojí a pohodlně se usadí. Zazvoní zvonek u dveří.

LENKA a PETR se zrovna zajímají o své outfity. Petr si na sebe oblékl košili a kalhoty, Lenka chodí po pokoji v roztrhaných džínách a oversize tričku.

PETR: To snad nemyslíš vážně. To se nehodí. Dyť jde návštěva.

LENKA: Ále. Tetě a strýčkovi to bude beztak jedno.

PETR: Ale mamce ne.

MAMINKA: Tak otevřete někdo ty dveře prosím vás? Chystám tu pro vás jídlo, tak alespoň s tímhle byste mi mohli pomoci.

Tatínek se odlepí od gauče, ale čeká, že dřív než on zareagují děti.

Petr jde otevřít.

Lenka rozhodí ruce a jde se převléct.

Maminka dodělává poslední jednohubku. Cukroví z Vánoc vytáhla na hezký podnos. Sundává si zástěru.

Před půlnocí všichni sedí u televize. Děti jsou poněkud znuděné, teta a strýc mají narůžovělé tváře, maminka s tatínkem taky. Všichni v slavnostním oblečení sedí před svítící obrazovkou.

V televizi zahlásí, že bude zanedlouho půlnoc.

LENKA: Jak to můžou vědět, když to nahráli jindy?

PETR: To tak načasovali.

MAMINKA: Tak já zajdu pro šampaňské.

Maminka na moment zmizí a tatínek se tváří trochu skepticky.

TATÍNEK: Já na to šáňo vůbec nemám chuť.

STRÝC: Si dáš jenom trochu.

PETR: A my si trochu můžem dát taky?

Maminka vrazí do obývacího pokoje, jako kdyby utíkala před kulkou. Za okna už začíná řáchat.

MAMINKA: Tak, rychle to otevři, ať se můžeme jít dívat na balkon.

LENKA (uštěpačně): A dýchat ty jedovaté výpary...

Tatínek otevře láhev, tetička nadšením vyjekne a zatleská. Každý, i děti, dostanou skleničku a pospíchají na malý balkon. Tam už maminka začíná odpočet společně s televizí, i když venku už se spustilo ohňostrojevé válčení.

MAMINKA: A prskavky!

Maminka vyjekne, protože na ně zapomněla, vrátí se s balíčkem tyčinek, rozdává je a tatínek je třesoucími se prsty zapaluje.

Když zhasnou, všichni se obejmou a vrátí do obývacího pokoje. Rozezvoní se telefon.

MAMINKA: To bude babička. Pojdte ji popřát...

KONEC